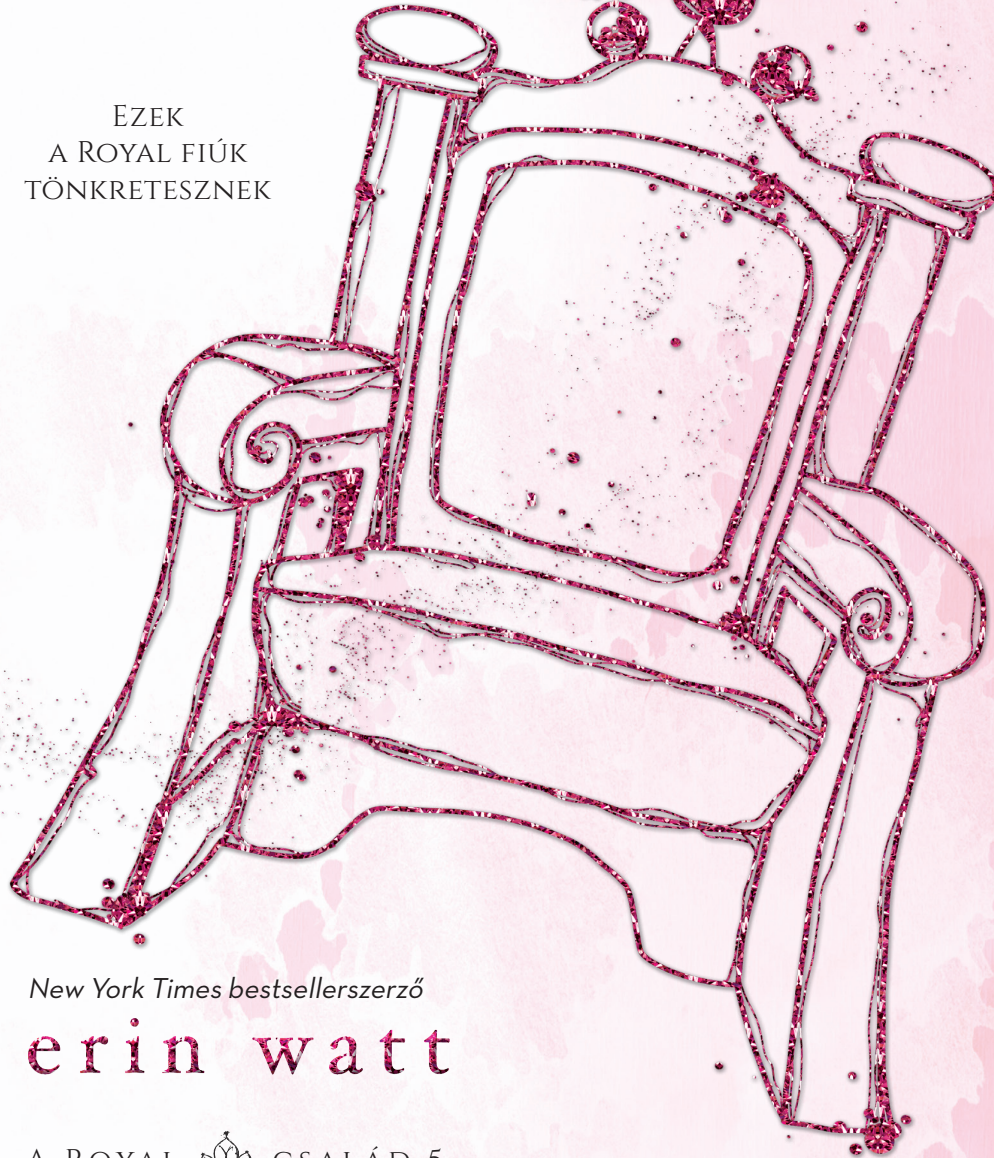

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRETESZNEK

New York Times bestsellerszerző

erin watt

A ROYAL CSALÁD 5.

OMLADOZÓ KIRÁLYSÁG

*fine
selection*

erin watt

A ROYAL CSALÁD 5.

OMLADOZÓ KIRÁLYSÁG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

I. FEJEZET

EASTON

MINDENKI ÜVÖLT. Ha nem lennék ilyen sokkos állapotban – a holtrészeg állapotról már nem is beszélve –, talán meg tudnám különböztetni az ordításokat, konkrét hangokhoz tudnám őket kötni, és ki tudnám venni a körülöttem kavargó, kegyetlen szavakat és dühödt vádaskodásokat.

De most az egész egy véget nem érő hanghullámnak tűnik. A gyűlölet, aggodalom és félelem szimfóniájának.

- ...a fia hibája!
- Egy fenét!
- ...vádát emelek...
- Easton!

Arcomat a kezembe temetem, és megdörzsölöm a szemem bőrkeményedéses tenyeremmel.

– ...még itt is? ...bilincsben kellett volna magát elvezetni, maga faszfej... Zaklatás...

– ...szeretném látni, ahogy megpróbálja... Nem félek magától, Callum Royal. Én vagyok a kerületi ügyész...

– Csak helyettes kerületi ügyész.

– Easton!

A szemem száraz és szúr. Lefogadom, hogy véreres is. Mindig véreres lesz, ha iszom.

– Easton!

Valami nekicsapódik a vállamnak, és az egyik hang áttör a többin. Felkapom a fejem, és a mostohahúgomat látom, aki mély aggodalommal fürkészik.

– Három órája nem mozdultál innen. Beszélj hozzám! – könyörög Ella halkán. – Tudasd velem, hogy jól vagy!

Jól? Hogy lehetnék jól? Hát nem látja, mi történik, a kurva életbe?!

Egy magánvároban ülünk a Bayview General kórházban – Royaléknak nem kell a sürgősségi rendes várótermében várnia a többi közember között. Mindenhol különleges bánásmódban részesülünk, még a kórházakban is. Amikor a bátyámat, Reedet tavaly leszúrták, olyan sebesen gurították be a műtőbe, mintha maga az elnök lenne, és ezzel bizonyára beelőzött valakit, akinek nagyobb szüksége lett volna a beavatkozásra. De Callum Royal neve sok ajtót megnyit az államban. Vagyis, a fenébe is, az egész országban. Mindenki ismeri apámat. És mindenki fél tőle.

– ...vádát emelek a fia ellen...

– A maga átkozott lánya a felelős...

– Easton! – noszogat ismét Ella.

Nem veszek róla tudomást. Jelenleg nem létezik a számomra. Egyikük sem. Sem Ella, sem az apám, sem John Wright. Még az öcsém, Sawyer sem, aki az imént csatlakozhatott hozzánk, miután

összeöltötték a halántékát. Egy nagy autóbaleset, és Sawyer egy karcolással megússza.

Miközben az ikertestvére... Mi van vele?

Rohadtul nem tudom. Nem kaptunk hírt Sebastianról, mióta beértünk a kórházba. Véres, összetört testét elgurították egy hordágyon, minket pedig ebbe a szobába száműztek, hogy itt várjuk a hírt, él-e még, vagy sem.

– Ha a fiam nem éli túl, a lánya megfizet érte.

– Biztos benne, hogy egyáltalán a maga fia?

– Maga átkozott seggfej!

– Miért? Nekem úgy tűnik, mindegyik fiára ráférne egy DNS-teszt. Miért nem végeztetik el most? Végül is egy kórházban vagyunk. Könnyen vért lehetne venni tőlük, hogy megállapítsák, melyikük Royal, és melyikük O'Halloran ivadék...

– Apu! FOGD BE!

Hartley elkínzott hangja törként döf belém. A többiek talán most nem léteznek a számomra, de ő igen. Már három órája ül ott a szoba sarkában. Hozzám hasonlóan ő sem szólt egy szót sem. Eddig. Most feláll, sűrke szeme dühtől izzik, magas hangja vádaskodástól zeng, ahogy az apja felé lódul.

Nem tudom, mit keres itt egyáltalán John Wright. Ki nem állhatja a lányát. Bentlakásos iskolába küldte Hartley-t. Amikor visszajött Bayview-ba, nem fogadta vissza az otthonába. Ma este pedig ráördített, közölte vele, hogy már nem tagja a családjának, és azzal fenyegetőzött, hogy elküldi otthonról a hűgát.

De miután a mentő elvitte Hartley-t, az ikreket és az ikrek barátnőjét, Wright elsőként indult el a kórházba. Talán biztosra akar menni, hogy Hartley senkinek sem fecseg arról, hogy mekkora egy szar alak.

– Miért vagy egyáltalán itt? – üvölti ki Hartley a gondolataimat.
– Nem sérültem meg a balesetben! Jól vagyok! Nincs szükségem rád, és nem *akarom*, hogy itt legyél!

Wright visszaüvölt valamit, de már nem figyelek oda. Túlságosan lefoglal, hogy Hartley-t nézzem. Mióta a kocsija belement az ikrek Range Roverébe az apja háza előtt, kitart amellet, hogy jól van. Persze ezt nem nekem mondogatta – nem, egyszer sem nézett rám. És ezért nem hibáztatom.

Én tehetek erről az egészből. Ma este tönkretettem az életét. Az én tetteim arra készítették, hogy visszapattanjon abba a kocsiba, épp akkor, amikor a tesóim elszáguhdottak a kanyarban. Ha nem lett volna annyira feldúlt, akkor talán hamarabb észrevette volna őket. Akkor talán Sebastian nem... halt volna meg? Sebesült volna meg?

A rohadt életbe, miért nincs még róla hír?

Hartley egyre azt bizonygatja, hogy nem sérült meg, és a mentősök nyilván egyetértettek vele, mert miután megvizsgálták, hagyták, hogy bejöjjön a váróba, de most nem fest valami jól. Kissé inog a lábán. Zihálva veszi a levegőt. És sápadtabb, mint a fehér fal mögötte, bőre így ijesztő ellentétet alkot szurokfelete hajával. De nincs rajta vér. Egy csepp sem. Elönt a megkönnyebbülés, mert Sebastiant beborította.

Epe marja a torkomat, ahogy a baleset képei felvillannak a fejemben. A törött szélvédő szilánkjai a járdán. Sebastian teste. A vörös tócsa. Lauren sikolyai. Donovanék már eljöttek Laurenért, és hazavitték, hála az égnek. Az a csaj végig visított, amíg itt volt a kórházban.

– Hartley – hallatszik Ella csendes hangja, és tudom, hogy a mosztohahúgomnak is feltűnt Hartley hamuszürkévé vált arca. – Gyere, ülj le! Nem nézel ki túl jól. Sawyer, hozz Hartley-nak egy kis vizet!

Az öcsém egyetlen szó nélkül eltűnik. Igazi zombiként jár-ke, mióta az ikertestvérét elvitték.

– Jól vagyok! – csattan fel Hartley, és lerázza a karjáról Ella kis kezét. Továbbra is bizonytalan tartással visszafordul az apjához. – *Té* vagy az oka, hogy Sebastian Royal megsérült!

Wrightnak tátva marad a szája.

– Hogy merészelsz arra célozni, hogy...

– Célozni? – vág közbe Hartley dühösen. – Nem célozgatok! Ha nem tényt közlök! Easton ma este nem járt volna nálunk, ha nem fenyegetőzől azzal, hogy elküldöd Dylant! Nem mentem volna utána, ha nem ment volna el hozzád!

Azaz az én hibám, tiltakoznék legszívesebben, de túl gyenge és rohadatul gyáva vagyok hozzá. De így igaz. Miattam történt. Én okoztam a balesetet, nem Hartley apja.

Hartley ismét meginyog, és Ella ezúttal nem habozik – elkapja Hartley felkarját, és leülteti egy székbe.

– Ül le! – utasítja.

Közben az apám és Hartley apja ismét farkasszemet néz. Még sosem láttam aput ennyire feldúltnak.

– Ebből nem tudja magát kivásárolni, Royal.

– A maga lánya vezette az autót, Wright. Szerencsés lesz, ha a következő születésnapját nem egy javítóintézetben tölti.

– Ha itt bárki börtönbe megy, az a maga fia lesz. A fenébe is, az összes fiának ott lenne a helye.

– Ne merészelje fenyegetni őket, Wright! Öt percen belül idehívhatom a polgármestert.

– A polgármestert? Azt hiszi, annak a nyavalygó, töketlen alaknak van annyi vér a pucájában, hogy kirúgjon? Több ügyet nyertem meg ebben az istenverte megyében, mint bármelyik más kerületi

ügyész Bayview történelmében. Az emberek keresztre feszítenék őt is és magát is...

Három óra után végre rálelek a hangomra.

– Hartley – mondom rekedtesen.

Mr. Wright elhallgat a mondat közben. Megpördül, hogy rám nézzon, tekintete villámokat szór.

– Ne szólj a lányomhoz! Hallod, te kis szarházi? Ne szólj hozzá!

Nem veszek róla tudomást. Tekintetemet Hartley sápadt arcára szegezem.

– Sajnálom – suttogom neki. – Az egész az én hibám volt. Én okoztam a balesetet.

Szeme nagyra nyílik.

– Ne szólj hozzá! – Megdöbbentő módon ez most az én apámtól jön, nem az övétől.

– Callum – mondja Ella, aki épp olyan meglepettnek tűnik, mint amilyen én vagyok.

– Ne! – mennydörgi apu, Royal-kék szemével engem néz. – Egyetlen szót se, Easton! Lehet, hogy vádemelésre kerül sor. Ő pedig – úgy pillant John Wrigthra, mintha ő lenne az Ebola-vírus élő megtestesítője – a helyettes kerületi ügyész. Ne mondj többet a balesetről az ügyvédek jelenléte nélkül!

– Tipikus Royalok – jegyzi meg Wright megvetően. – Mindig fedezik egymás seggét.

– A maga lánya ment neki a fiam kocsijának – sziszegi vissza az apám. – Csak őt terheli felelősség.

Hartley nyöszörgő hangot hallat. Ella felsóhajt, és megsimogatja a vállát.

– Nem vagy érte felelős – mondom Hartley-nak, nem figyelve a többiekre.

Mintha csak mi ketten lennénk a szobában. Én és ez a lány. Az első lány, akivel meztelenkedés nélkül akartam együtt lenni. Akit a barátomnak tartok. Akinek a barátságánál többre vágyom.

Miattam ennek a lánynak most apám dühével kell szembenéznie. És teljesen elemésztí a büntudat egy baleset miatt, ami nem történt volna meg, ha nem vagyok a képben. A bátyám, Reed régebben Tönkretevőnek hívta magát. Azt hitte, mindenki életét tönkreteszi, akit szeret.

De téved. Én vagyok az, aki mindent elcsesz.

– Ne aggódjanak, megyünk – morogja Wright.

Megfeszülök, amikor indulatosan Hartley széke felé indul.

Ella védelmezően átkarolja Hartley vállát, de apu hevesen megrázza felé a fejét.

– Hadd menjenek! – vakkantja apu. – Ennek a seggfejnek igaza van, semmi keresnivalójuk nincs itt közöttünk.

Pánik feszíti a torkomat. Nem akarom, hogy Hartley elmenjen. Azt meg főleg nem akarom, hogy az apjával menjen el. Ki tudja, mit tesz vele.

Hartley nyilván egyetért velem, mert amikor az apja megpróbálja megragadni, azonnal ellenszegül. Lesöpri magáról Ella karját.

– Nem megyek veled sehova!

– Nincs más választásod – veti oda az apja. – Még mindig én vagyok a gyámod, akár tetszik, akár nem.

– *Nem!* – Hartley hangja mennydörgésként csattan. – Nem megyek! – Apu felé kapja a fejét. – Nézze, az apám egy...

De nem fejezi be a mondatát, mert a következő pillanatban előredől, és a földre zuhan.

A hang, ahogy a feje a padlónak csapódik, valószínűleg életem végéig kísértetni fog.

Mintha száz kéz nyúlna utána egyszerre, de én érek oda mellé először.

– Hartley! – kiáltom, megragadva a vállát. – Hartley!

– Ne mozdítsd el! – szól rám apu, és próbál ellökni tőle.

Elhúzódom az apámtól, de elengedem Hartley-t. Lefekszem a földre, hogy az arcom egy vonalba kerüljön az övével.

– Hartley. Hart. Én vagyok az. Nyisd ki a szemed! Én vagyok az. Nem mozdul a szemhéja.

– Tűnj onnan, te szerencsétlen! – üvölti az apja.

– Easton!

Ella az, hangjába rémület vegyül, ahogy Hartley fejének az oldalára mutat, ahonnan kis vérpatakok csörgedeznek. Úgy érzem, mindjárt elhányom magam, és nem csak a vénáimban keringő alkohol miatt.

– Ó, istenem! – lehelet Ella. – A feje. Nagyon erősen beütötte a fejét.

Lenyelem a rémületemet.

– Semmi baja. Minden rendben lesz. – Apu felé fordulok. – Hívj egy orvost! Megsérült!

Valaki megragadja a vállamat.

– Azt mondtam, húzz a lányomtól!

– Maga húzzon tőle! – vicsorgok Hartley apjára.

Hirtelen mozgolódás támad mögöttem. Léptek. Újabb kiáltások. Ezúttal hagyom, hogy elhúzzanak onnan. Mintha Sebastian esete ismétlődne meg. Hartley-t kerekas hordágyra teszik, az orvosok és az ápolók utasításokat vakkantanak egymásnak, miközben elgurítják.

Döbbsen meredek az üres ajtónyílásra.

Mi történt az imént?

– Ó, istenem! – mondja ismét Ella.

A lábam már nem bírja el a testem súlyát. A legközelebbi szék-re rogyok, és igyekszem levegőhöz jutni. Mi a fene... történt... az imént?

Hartley végig rosszul volt, és nem szólt róla? Vagy talán nem vette észre? Hiszen a mentősök megvizsgálták, a jó életbe!

– Azt mondták, jól van – krákogom. – Hiszen még csak be sem kellett feküdnie.

– Jobban lesz – biztosít Ella, de a hangjában nem csendül meggyőződés.

Mindketten láttuk a vért, a halántékán képződő lila zúzódást és a kitátott száját.

Ó, bassza meg! Rosszul leszek.

Meg kell hagyni, Ellának aztán van lélekjelenléte, nem ugrik el, amikor előregörnyedek, és ráokádok a cipőjére. Egyszerűen csak megsimogatja a fejem, és hátrasöpri a hajamat a homlokomból.

– Semmi baj, Easton – motyogja. – Callum, hozz neki egy kis vizet! Nem tudom, merre kóborolt el Sawyer, amikor vízért küldtem. Maga pedig... – Feltételezem, Mr. Wright-hoz beszél. – Szerintem ideje indulnia. Máshol is várhatja a híreket Hartley-ről.

– Örömmel – feleli Hartley apja undorodva.

Azonnal megérezem, amikor elhagyja a szobát, mert a levegőből elpárolog a feszültség egy része.

– Jobban lesz – mondja megint Ella. – Ahogy Sebastian is. Minden rendben lesz, East.

Ahelyett, hogy megnyugodnék, megint hányok.

Hallom, ahogy Ella halkán azt dünnyögi:

– Istenem, Reed, bár *ideénnél* már!

Ismét kezdetét veszi a várakozós játék. Iszom egy kis vizet. Apu és Sawyer csendben ülnek. Ella Reed nyakába borul, amikor a tesóm

vége felbukkan. Egyenesen az egyetemről kellett idevezetnie, és kimerültnek tűnik. Nem hibáztatom – hajnali három óra van. Mind kimerültek vagyunk.

Először Sebastianról kapunk némi hírt. A fejsérülése a legnyugtalanítóbb. Van egy duzzanat az agyában, de az orvos még nem tudja, mennyire komoly.

A legidősebb bátyám, Gideon nem sokkal Reed után érkezik, még időben, hogy hallja a Sebastian agyáról szóló részt. Gid a sarokban álló szemetesbe hány, bár szerintem velem ellentétben ő nem részeg.

Újabb órák telnek el, amikor egy másik orvos jelenik meg az ajtóban. Nem az, aki Sebet operálta, és elég aggodalmasan pillant végig rajtunk.

Nehézkesen felállok. Hartley. Biztos Hartley-ről hozott hírt.

2. FEJEZET

HARTLEY

AZ ARCOMRA IRÁNYÍTOTT ÉLES FÉNYRE ÉBREDEK. Kábán pislogok, próbálok tényleges alakokat kivenni a szemem előtt táncoló fehér foltokból.

– Hát itt van! Csipkerózsika felébredt. Hogy érzed magad?

Ismét felvillan a fény. Felnyúlok, hogy elhessegessem, és szinte elájulok a belém nyilalló fájdalomtól.

– Ez jó jel – mondja a hang. – Adjunk neki még harminc milligramm Toradolt, de figyeljenek az esetleges vérzésre!

– Igen, uram.

– Jól van.

Valaki egymáshoz csap két fémdarabot, amiktől összerезzenek.

Mi történt velem? Miért sajog ennyire mindenem, hogy még a fogam is fáj? Balesetet szenvedtem?

– Nyugalom. – Egy kéz visszatol valami puhára. Egy matracra. – Ne ülj fel!

Fémes berregés hangzik, és az ágy háta felemelkedik. Sikerül kinyitnom az egyik szemem, és a szempilláimon át egy ágy rácsát, egy fehér köpeny szélét és még egy sötét foltot látok.

– Mi történt? – krákokom.

– Autóbaleseted volt – mondja mellettem a sötét folt. – Amikor a légszák felfújódott, eltörte pár bordádat a bal oldalon. A dobhártyád kirepedt. Az egyensúly- és légzészavarok miatt elájultál, és elég erősen beütötte a fejed. Agyrázkódásod van és pár enyhe agysérülésed.

– Agysérülés?

A mellkasomhoz emelem a kezem, közben ráng az arcom a fájdalomtól, amíg a szívemre tudom szorítani a tenyerem. Levegő után kapok. Ez fáj. Lassan visszaengedem a karomat magam mellé.

– Még ver, ha ezen aggódtál. – Ez most az eredeti hang volt. Biztos ő az orvos. – Nektek, alacsony lányoknak a lehető legmesszebb kell ülnetek a kormánytól. A felfújódó légszák olyan, mintha egy egytonnás furgon csapódna az arcodba.

Hagyom, hogy elnehezült szemhéjam ismét lecsukódjon, és próbálok visszaemlékezni, de csak üresség van a fejemben. Egyszerre érződik üresnek és telinek.

– Meg tudod mondani, milyen nap van ma?

Nap... Egyesével felsorolom magamban a napokat – hétfő, kedd, szerda... –, de egyik sem tűnik helyesnek.

– Mióta... vagyok... itt? – sikerül végül megkérdezniem.

A torkom kiszáradt, kapar, de nem tudom, hogyan okozhatta volna ezt egy baleset.

– Tessék! – szól egy női hang, és egy szívószálat nyom az ajkamnak. – Víz.

A víz igazi áldásnak tűnik, és addig nyelek, amíg elhúzzák előlem a szívószálat.

– Ennyi elég. Nem akarjuk, hogy rosszul legyél.

Hogy rosszul legyek a víztől? Megnyalom száraz ajkamat, de nincs annyi erőm, hogy vitatkozzak. Visszahanyatlom a párnákra.

– Három napja vagy itt. Játsszunk egy játékot! – veti fel a doki. – Meg tudod mondani, hány éves vagy?

Ez könnyű.

– Tizennégy.

– Hmmm.

Olyan pillantást vált a nővérrel, amit nem tudok értelmezni. Talán túl fiatal vagyok a gyógyszerekhez, amiket adtak?

– És a nevedet?

– Persze. – Feleletre nyitom a számat, de az elmém elhomályosul. Lehunyom a szemem, és újrapróbálkozom. Semmi. Egy nagy, kövér semmi. Rémulten nézek az orvosra. – Nem... – Nyelek egyet, és hevesen megrázom a fejem. – Én...

– Semmi baj – mosolyog az orvos könnyedén, mintha semmiség lenne, hogy nem emlékszem a saját nevemre. – Adjunk neki még egy adag morfiumot és benzót, és szóljanak, ha felébred!

– Rendben, doktor úr.

– De én... Várjon! – mondom, miközben a léptei elhalnak.

– Csss! Minden rendben lesz. A testednek most pihenésre van szüksége – mondja a nővér, és kezével leszorítja a vállamat.

– Tudnom kell... Meg kell kérdeznem – javítom ki magam.

– Senki nem megy sehova. Itt leszünk, amikor felébredsz. Ígérem.

Mivel minden mozdulat fáj, hagyom, hogy lefogjon. Igaza van, gondolom. Az orvos később is itt lesz, mert ez egy kórház, és az orvosok itt dolgoznak. Hogy miért vagyok itt, hogy sérültem meg – mindez várhat. A morfium és a benzo – bármi is az – jól hangzik. Többet kérdezek majd, ha legközelebb felébredek.

De nem alszom jól. Zajokat, hangokat hallok – magasakat, mélyeket, szorongókat, dühöseket. Legszívesebben rosszállóan közlöm az aggódó hangokkal, hogy jól leszek. Újra és újra egy nevet hallok: *Hartley, Hartley, Hartley*.

– Felépül? – kérdezi egy mély férfihang.

Ő ismételte azt a nevet is – Hartley. Ez lenne a nevem?

A hang felé hajlok, mint egy virág, ami a napfényt keresi.

– Minden jel arra utal. Miért nem alszol egyet, fiam? Ha nem alszol, még a végén melléfektethetünk téged is.

– Hát, bizakodom – recsegi az első hang.

A doki felnevet.

– Tetszik a hozzáállásod.

– Akkor maradhatok, ugye?

– Nem. Így is kitessekellek.

Ne menj!, könyörgök, de a hangok nem figyelnek rám, és túl hamar magamra maradok a sötét, fullasztó csönddel.

3. FEJEZET

EASTON

A BAYVIEW GENERAL KÓRHÁZ Maria Royal szárnya olyan, mint egy hullaház. Mindenki a saját gyászködébe burkolózik a gazdagon berendezett váróteremben. A sötét felhő lassan engem is egészben elnyel.

– Megyek, szívok egy kis friss levegőt – motyogom Reednek.

A szeme résnyire szűkül.

– Ne csinálj semmi hülyeséget!

– Mint például hogy a gyerekeket egy olyan szárnyba rakom, amit az öngyilkos anyjáról neveztek el? – gúnyolódok.

Ella ingerülten felsóhajt a tesóm mellett.

– Hova máshova raknád Sebet?

– Mindegy, csak nem ide.

El sem hiszem, hogy ezek ketten nem érzik ennek a helynek a rossz rezgését. Soha semmi nem sült el jól nekünk ebben a kórházban. Anyu itt halt meg. Seb nem akar felébredni a kómából, a barátnőm feje meg majdnem kettéhasadt.

Mindketten kétkedő pillantásokat vetnek rám, majd egymás felé fordulnak, hogy hangok nélkül beszélgessenek. Már több mint egy éve járnak, és a ciklusuk már teljesen szinkronban van, vagy mi a szar. Persze egyikükkel sem kell lefeküdnöm, hogy tudjam, hogy én vagyok a téma. Ella épp azt üzeni Reednek, hogy aggódik, hogy teljesen kikészülök, Reed pedig biztosítja, hogy nem teszek semmi olyasmit, amivel kínos helyzetbe hoznám a családot. Amikor Ella nem néz oda, Reed sötét pillantással fordul felém, ami korábbi figyelmeztetését visszhangozza, miszerint ne veszítsem el a fejem.

Kilépek a gyászos szobából, a nehéz automata ajtók csusszanva becsukódnak mögöttem. Végigbaktatok az apám mocskos pénzéből épült kórházi szárny két széles, fehér márványfolyosójának egyikén. A termek itt csendesek, kivéve a sürgősségit a földszinten, ahol gyerekek sírnak, felnőttek köhögnek, és folyamatos a jövés-menés.

Itt a gumitalpak némán surrannak a padlón, ahogy a ragyogóan tiszta egyenruhát viselő dolgozók ki-be sietnek a szobákba, hogy ránézzenek gazdag betegeikre. Simán lehet, hogy az egyik ágyban egy következő kórházi szárny fekszik, úgyhogy különös gondot fordítanak mindenkire. Jobbak a matracok, drágábbak az ágyneműk, a köntösök márkásak. Egyetlen gyakornokot vagy rezidenst sem engednek fel ide, hacsak nem kíséri egy teljesen képzett orvos. Persze az emberek fizetnek azért, hogy egy ilyen VIP-lakosztály előnyeit élvezzék. Hart azért lehet itt, mert azzal fenyegetőztem, hogy kiverem a balhét, ha az átlagos betegek közé passzolják. Apunak ez nem tetszik. Szerinte ezzel mintha a bűnösségemet ismerném el, de erre meg azzal fenyegetőztem, hogy kitálatok a sajtónak, és közlöm velük, hogy az egész az én hibám volt. Apu azt mondta, egyheti ellátást fizet. Ha Hartley-nak tovább kell maradnia, kiharcolom apunál, de egyszerre csak egy krízissel vagyok hajlandó foglalkozni.

Sawyert egy szemetes elé rogyva találom.

– Haver, jól vagy? Kérsz valamit enni? Inni?

Rám emeli üres tekintetét.

– Kidobtam az üveget.

Ezek szerint szomjas? Ez a srác egy élőhalott.

Ha Seb nem ébred fel záros határidőn belül, akkor Sawyer lesz a következő Royal egy kórházi ágyon, nem én.

– Mi volt az? – kérdezem, és belekémelek a szemetesbe. Egy gyorsétkezde csomagolópapírját, a VIP-ételkocsi barna papírjait és pár energiatital dobozát látom benne. – Gatorade? – tippelek. – Hozok újat.

– Nem vagyok szomjas – motyogja Sawyer.

– Nem baj. Mondd, mit szeretnél!

Már ha tudja. Elég zombinak tűnik.

– Semmit.

Nehézkesen lábra áll. Odasietek mellé, és a vállára teszem a kezem.

– Hé, mondd, mit szeretnél?

Sawyer elüti a kezem.

– Ne érij hozzám! – csattan fel hirtelen mérgesen. – Seb most nem fekszik itt, ha te nem vagy.

Ellenkezni akarok, de igaza van.

– Igen, igazad van – felelem, és összeszorul a torkom.

Sawyer arca betegesen elsápad. Összeszorítja az állkapcsát, hogy ne remegjen a szája, de ő az öcsém. Tudom, mikor áll a kiborulás szélén, így egy ölelésbe húzom, és szorosan tartom, miközben az érzelmeivel küzd.

– Sajnálom.

Úgy markolja a pólómat, mintha valami mentőkötél lenne.

– Seb felépül, ugye?

– Naná, hogy fel. – Hátba veregetem a tesómat. – Nemsokára felébred, és mindannyiunkat kiröhög, hogy itt bőgtünk miatta.

Sawyer képtelen válaszolni. Az érzései elszorítják a torkát. Egy teljes percig kapaszkodik belém, mielőtt eltol magától.

– Beülök hozzá egy kicsit – mondja a fal felé fordított fejjel.

Seb sokszor segít a kisállatokon, és túl sokszor használja a szívecskés szemű emojit, míg Sawyer a macsó iker. Az, aki nem beszél sokat. Aki nem szereti kimutatni az érzelmeit. De a testvére nélkül egyedül van és fél.

Megszorítom a vállát, aztán elengedem. Az ikreknek most együtt kell lenniük. Ha valaki képes kirántani Sebet a kómából, akkor az Sawyer.

Folytatom az utam a második folyosó vége felé, ahol Hartley szobája áll. Az ajtó előtt összefutok az egyik némán surranó nővérrel.

– Sajnálom – mondja. – Nem engedhetek be látogatókat.

Az ajtó jobb oldalán lévő digitális kijelzőre mutat, amin a „belépni tilos” jelzés világít.

– Családtag vagyok, Susan – olvasom le a névtábláját. Eddig még nem találkoztam vele.

– Nem tudtam, hogy Ms. Wrightnak vannak bátyjai.

A nővér olyan tekintettel néz rám, ami azt üzeni, tudja, ki vagyok, és mégis miféle hülyeségeket hordok itt össze.

Nem stílusom feladni. Csábosan rámosolygok.

– Az unokatestvére vagyok. Épp most érkeztem.

– Sajnálom, Mr. Royal. Nincs látogatás.

Lebuktam.

– Nézze, Hartley a barátnőm. Látnom kell. Miféle seggfejnek fog gondolni, ha nem nézek be hozzá? Megbántódik, és nem kell, hogy

tovább fokozzuk a problémáit, nem igaz? – Látom, hogy a nővér kezd meglágyulni. – Előbb-utóbb látni akar majd.

– Ms. Wrightnak pihenésre van szüksége.

– Nem maradok sokáig – ígérem. Amikor nem megy bele rögtön, előhúszom a nagyágyút. – Apám kíváncsi a fejleményekre. Callum Royal. Nézze meg a betegfelvételi lapon! Rajta van a neve.

– Maga nem Callum Royal – mutat rá.

– A fia és meghatalmazottja vagyok.

Meg kellett volna kérnem aput, hogy írjon valami igazolást, amivel szabadon jöhetek-mehetek. Most először próbálok bejutni nélküle, és eddig nem tűnt fel, milyen befolyással bír a neve. De tudhattam volna. Ezt a szárnyat az ő pénzéből építették.

Susan a homlokát ráncolja, de arrébb lép. Van előnye annak, ha a családneved ott virít az épület oldalán.

– Ne fárasssa ki! – int a nővér. Azzal egy utolsó figyelmeztető pillantással elmegy.

Megvárom, amíg befordul a sarkon, mielőtt belépek. Igen, szeretném, ha pihenne, de azután is aludhat, hogy a saját két szememmel győződtem meg róla, hogy jól van.

Csendesen megkerülöm a kanapét és a székeket a szoba elülső részében. Sebhez hasonlóan ő is alszik. Azonban Sebbel ellentétben ő már magához tért pár percre. Az orvos ma reggel azt mondta apunak, mielőtt munkába indult, hogy valószínűleg ma vagy holnap teljesen felébred.

Az egyik nehéz, karfa nélküli széket az ágyhoz húzom, és felemelem a kezét, vigyázva, nehogy elmozdítsam az ujjához rögzített műszert, ami az oxigénellátottságot méri. Mozdulatlan testének látványától, ahogy csövek és huzalok tekergőznek karcsú karjától az infúziós zsákokig és gépekig, felkavarodik a gyomrom. Legszívesebben

visszapörgetném az időt, visszafordítanám a világot addig a pillanatra, amikor bementünk a lakásába, ahol odaadtam neki a sarki árustól vett burritót, miután sokáig dolgozott az étteremben.

– Helló, Csipkerózsika! – Megsimogatom puha bőrét a hüvelykujjammal. – Ha ennyire meg akartad úszni a sulit, szólhattál volna. Egyszerűen lóghattunk volna, vagy hamisíthattunk volna orvosi igazolást.

Meg se moccan. Felpillantok a fölöttünk lévő monitorra, de nem igazán tudom, mit is keresek rajta. A szerkezet egyenletesen pittyeg. Hartley szobája egy fokkal kevésbé ijesztő, mint Sebé. A tesómon oxigénmaszk van, és ahogy a gép felzúg és bugyborékol, hogy lélegeztesse, rémisztőbb, mint egy horrorfilm háttérzenéje.

Azt akarom, hogy Hart felébredjen, hogy fogja a kezem. A szabad kezemet végighúzom az arcomon, és igyekszem valami pozitívra gondolni.

– Mielőtt megjelentél, szinte azt kívántam, bár kihagyhatnám a végzős évemet, de most örülök, hogy nem tettem. Jó kis évünk lesz együtt. Hálaadáskor elmehetnénk Saint-Tropez-ba. Itt mindig hideg van, és elegendő van a kabátokból és bakancsokból. Karácsonykor pedig elnézhetünk Andermattba, az Alpokba. De ha tudsz síelni, mehetünk Verbier-be is. A magas lejtők kurva menők, de talán neked jobban tetszene St. Moritz.

Valamennyire rémlik, hogy az astoros csajok az ottani boltokról áradoztak.

Nem válaszol. Talán nem tetszik neki a síelés gondolata. Ekkor rájövök, hogy a baleset előtt alig kezdtük el megismerni egymást. Anynyi mindent nem tudok még Hartley-ről.

– Vagy elugorhatunk Rióba. Elképesztő a szilveszteri bulijuk. Pash pár éve járt ott, és azt mondta, kétmillióan buliztak ott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ja, persze. Simán lehet, hogy a fejsérülésével nem is akar majd bulizni. *Baszki, East, de sötét tudsz lenni!*

– Vagy itt maradunk. Felturbózzuk a lakásodat. Vagy kereshetünk egy új helyet neked és a húgodnak, Dylannek, ha meg tudod győzni, hogy veled lakjon. Jól hangzik?

Még csak a szemhéja se rebben meg. Végigsöpör rajtam a félelem. Képtelen vagyok ezt elviselni, hogy se Seb, se Hartley nincs magánál. Ez nem fair. A kezem, ami az övét fogja, remegni kezd. Olyan, mint ha egy szirt szélén állnék, ahol a föld lassan leomlik a talpam alól. A szakadék engem hív, sötét békét ígérve a szabadesés után.

A mellkasomra hajtom az államot, és a pólóm nyakát harapdálom, miközben próbálok uralkodni az érzéseimen. Pontosan tudom, milyen elkeseredettnek és elveszettnek érzi magát Sawyer. Hartley akkor bukkant fel az életemben, amikor mélyponton voltam. Megnevettetett. Elhitette velem, hogy van jövőm a piáláson, a bulizáson és a csajozáson kívül is. És most a fényét kioltották.

Rendbe jön. Szedd össze magad! Az szart sem segít, ha összetaknyolod a pólódat.

Mély levegőt veszek, és a számhoz húzom a kezét.

– Rendbe jössz, bébi – mondom, többek között a saját megnyugtatómra is. – Rendbe jössz, Hart.

Rendbe kell jönnie – maga miatt és miattam is.